

Z OBSAHU	Měli odvahu dívat se na Ježíšovy rány. Homilie Svatého otce Františka	04
	Netleskejte, čtěte! Rozhovor s Wandou Póltawskou	06
	Dítě na okraji společnosti. Daně pod mikroskopem	09
	Před volbami do Evropského parlamentu	11

TRADICE OTCŮ

Ze spisů pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna (1350–1400)

Vizme společnost hříšníků, číhajících na cestě spravedlivých! Hříšník hříšníkem jen tak nepohrdne, naopak, zloděj se spolčuje s lupičem a zrádce se zrádce, mluvkva má rád žvanila a tyran ukrutníka. I zlí lidé mají totiž své oblíbence, takže se vzájemně milují, a kromě sebe nikoho, nýbrž nepřátelsky napadají ty, kteří nehodlají výt s vlky, ale chtějí bečet s ovce.

Ovečka spásá zelený pažit, ráda pobíhá, požívá vrboví, aniž ublíží květům, a když něco šťavnatého sežere, všechno přežvýká a nalévá se pak mlékem. A pastýři jdou za ní a těší se z ní. A když je vedena na smrt, mlčí. V takové ovci poznáváme našeho Krista, neboť on byl veden jako ovce na porážku, aniž otevřel ústa. A také učedníci a jiní svatí byli posláni jako ovce mezi vlky. Těmto dobrým ovčím divocí a krvelačníc vlci nepřejí a stavějí proti nim svůj opačný způsob života. Vlci se přece nespokojí stejnou potravou, ukládají dokonce ovčím o život a lačněji po jejich krvi a pronásledují je s neutuchající zuřivostí. Jsou přítomni jaloví, zarostlí hrubou srstí, mléko nemají, maso mají smrduté, požívají zdechliny, nepřezvykují, stále nemají, před pastýřem prchají.

I lidé bývají vlky, krutostí vlky dokonce předčí a lstivostí překonávají sebesilnější šelmy. Nad všechny šelmy jsou mocné šelmy lidské, neboť strojí úklady duši i tělu: ubližují duši spravedlivých, protože jim špatně radí a zavádějí je na scesti bludu, ubíjejí duši závistí, radí se, jak pomoci někomu na smrt, a posléze hubí i tělo nebo o jeho záhubě rozhodují.

Stejně jako nemůže zůstat beránek mezi vlky nedotčený, není si jist ani spravedlivý mezi hříšníky. Hříšník totiž usiluje spravedlivému o život nejruznějšími intrikami, vylslechy, léčkami, trýzněním, vražděním.

Relikviem za Ottu von Habsburka. Foto: Flickr, Ottovonhabsburg.org (CC BY-NC 2.0)

V dobrém i ve zlém

V úterý Svatého týdne jsem měl příležitost slavit v Brně u minoritů, tedy v kostele u sv. Janů, děkovnou obětí mše svaté ke cti blahoslaveného Karla Habsburského a zároveň prosit o blahorečení jeho manželky Zity. Mnozí možná vědí, že tento proces už byl započat. Zároveň se ukládaly ostatky blahoslaveného Karla do relikviáře – vlasy, které po jeho smrti odstříhla hraběnka Viktorie Mensdorffová. Tyto ostatky se našly zcela náhodou nedávno v archivu, který uchovává rodinnou korespondenci rodiny Mensdorffů od roku 1948.

Při té příležitosti jsem považoval za vhodné připomenout duchovní přínos posledního rakouského císaře a zároveň posledního českého krále. Jako panovník vstupuje na politickou scénu Evropy, která je rozbouraná první světovou válkou. Situace jistě nelehká. A je třeba říci, že

se této role ujímá způsobem ryze křesťanským. Ukazuje se jako politik, který nehledá svůj prospěch, který nechce upevňovat svou osobní moc, ale je politikem, který se na základě vzájemného respektu snaží najít východisko ze situace, která přináší bolest a utrpení mnoha nevinným lidem.

Při svém pobytu jak v Brandýse nad Labem, tak i v Těšíně měl možnost poznat naši vlast a i ona mu ležela na srdci, když vnímal hrůzy války. Však sám poznal její nesmyslnost, když navštěvoval v poli vojáky, aby jim dal najevo, že má o ně starost. Nebyli pro něho pouhými vojáčky v poli, ale konkrétními lidmi, kteří potřebují povzbuzení a útěchu. Pochopitelně při svých diplomatických vyjednáváních neměl na mysli jen svá vojska, ale také jejich rodiny, manželky

Dokončení na str. 3

Foto: Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Papež František: Povolání jako svědectví o pravdě

Ve čtvrtou neděli velikonoční, která letos připadla na 11. květen 2014, slaví Církev Den modliteb za duchovní povolání. Papež František k tomuto dni zveřejnil své poselství, jež má název Povolání jako svědectví o pravdě.

Připomíná v něm, že spasitelská vůle Boží je tajemná a že původem každého povolání je působení milosti. Každé povolání vyžaduje vycházet ze sebe a zaměřovat svůj život na Krista a jeho evangelium. „Ať už v manželství nebo v různých formách řeholního zasvěcení či v kněžském životě je třeba překonávat způsoby myšlení a konání, které nejsou v souladu s vůlí Boží. Je to exodus, který nás vede na cestu uctívání Pána službou jemu v bratrích a v sestřích. Všichni jsme tedy povoláni k tomu, abychom uctívali Krista ve svých srdcích (srov. 1 Petr 3,15) a nechali se zasáhnout impulzem milosti obsažené v semeni Slova, které v nás má růst a proměňovat se v konkrétní službu bližnímu. Nesmíme mít strach; Bůh v každé životní fázi s láskou a s poznáním sleduje dílo, jež vyšlo z jeho rukou. Nikdy nás neopustí!“

Žít křesťanské povolání znamená jít proti proudu a setkávat se s překážkami mimo nás i v nás. „Všechny takové těžkosti by nás mohly odrazovat a vést nás k tomu, abychom se spokojili se zdánlivě pohodlnějšími cestami. Ale pravá radost povolání spočívá v tom, že věří a zakoušejí, jak on, Pán, je věrný, a že s ním můžeme kráčet, být učedníky a svědky Boží lásky a otevírat srdce velkým ideálům a velkým věcem. My křesťané jsme nebyli Pánem vyvoleni pro nějaké nepatrné věcičky; jděte stále za ně k věcem velikým. Vsadte život na velké ideály! [...] Čím více se dokážeme sjednocovat s Ježíšem modlitbou, Písmem svatým, eucharistií, svátostmi slavenými a žitými v Církvi a bratrstvím, tím více v nás poroste radost, že můžeme spolupracovat s Bohem na službě pro království pravdy a milosrdenství, spravedlnosti a pokoje.“

TS ČBK

Prosba k Matce Boží

V bazilice Panny Marie Růžencové slavil eucharistii státní sekretář Apoštolského stolce, kardinál Pietro Parolin, u příležitosti tzv. Prosby k Matce Boží, jež se zde za velké účasti věřících koná vždy 8. května, na který u nás připadá nezávazná památka Panny Marie, Prostřednice všech milostí. Poutní místo v Pompejích založil blahoslavený Bartolo Longo roku 1876, bazilika byla postavena z darů věřících. Kardinál Parolin ve své homilii mluvil o poslání svěřeném všem křesťanům, totiž vyznávat víru, praktikovat ji láskou k bližnímu a být tak světlem světa:

„Dnešní život nám neodnímá těžkosti a protivenství, jako jsou úklady neustále číhajícího násilí nebo skrovné a nejisté pracovní perspektivy mladých lidí, jimž nejenom dnešní ekonomická krize, ale staré a strukturální retardace znemožňují hledět do budoucnosti klidně a v důvěře... Pomysleme na tisíce křesťanů, kteří dnes v 21. století trpí pro svoji víru, jsou pronásledováni a jejich práva jsou pošlapávána. Modleme se za ně a zejména jedneje jako oni, aniž bychom přistupovali na kompromisy se světským duchem, žijme a vyznávejme svoji víru v plnosti... Pomáhat lidem této naší svízelné doby věřit v Ježíše a v Toho, který jej poslal, dávat lidstvu naději, neboť on nás nepřišel odsoudit, nýbrž zachránit, – to je poslání, které je nám dáno jakožto zralým a odvážným křesťanům. Svěřme Panně Marii, svrchované Paní nebe a země, ale především nejněžnější Matce mezi matkami, všechny svoje starosti, úzkosti a nouze.“

RaVat

Právo lékárníků na výhradu svědomí brání výkonu eutanazie

Holandští lékaři provádějící eutanazii narážejí stále častěji na problém s nákupem nezbytných farmakologických prostředků. Lékárníci jim je totiž odmítají vydat s odkazem na výhradu svědomí. Uvedl to holandský televizní program Altijd Wat Monitor, věnovaný právě této problematice.

Více než polovina lékařů z kliniky pro eutanazii se zavádějícím jménem „Vita“ priznala, že lékárníci často odmítají vydat farmaka nezbytná k provedení eutanazie. Nejčastěji se odvolávají na náboženské přesvědčení nebo na kontroverzní případy, které jsou v rozporu s právem, jako usmrcování lidí trpících demencí nebo psychickými chorobami.

Jedna z holandských levicových stran už vystoupila s požadavkem odebrat lékárníkům právo na výhradu svědomí. Za jeho zachování však bojuje sdružení holandských farmaceutů. Jak zdůrazňují, lékárna je ze své podstaty obchodem s léčivými substancemi, a nikoli s prostředky působícími smrt.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 480 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Německý „Týden pro život“ zaměřený na péči o umírající

Svět potřebuje „větší kulturu setrvávání s umírajícím pacientem,“ řekl kardinál Rainer Maria Woelki. Berlínský arcibiskup to zdůraznil v souvislosti s probíhajícím „Týdnem pro život“, který má upozorňovat na lidskou důstojnost ve všech etapách života. Jde o iniciativu katolické církve, ke které se před dvaceti lety připojila také Rada evangelické církve v Německu.

Letošní „Týden života“ se soustředí na umírající. Vzhledem k debatě o eutanazii probíhající v mnoha evropských zemích apelují němečtí biskupové spolu s Radou evangelické církve na lepší péči a rozvoj paliativních terapií. V promluvě pro rozhlas RBB kardinál Woelky uvedl, že lékaři mu nejčastěji vyprávějí o strachu pacientů z bolesti a samoty, nikoli z umírání. „Potřebujeme tedy více dobré paliativní medicíny, abychom mohli důstojným způsobem doprovázet umírající. Potřebujeme lidi, kteří se jim budou věnovat profesionálně a zároveň citlivě a starostlivě,“ řekl berlínský arcibiskup.

Podobně se vyjádřil při zahájení „Týdnu života“ místopředseda německého episkopátu biskup Norbert Trelle. Během ekumenické bohoslužby uvedl, že křesťanským posláním je „být s umírajícími do konce a dodávat jim naději“. Zvláštní ochranu, jak zdůraznil, vyžaduje také počatý život.

Pro-life sdružení „Alfa“ v této souvislosti vybízí německý episkopát a Radu evangelické církve v Německu ke konkrétnějšímu využívání „Týdne pro život“ a vyvíjení nátlaku na ústavodárce, aby změnili liberální zákony o interrupci. Zabíjení nenarozených je v Německu beztrestné v prvních třech měsících těhotenství.

RaVat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

a děti, které kvůli válce ztrácely živitele a milované manžely a otce. Celou svou bytostí hledal cestu k mírovému uspořádání Evropy, jíž by asi on sám vtiskl po skončení války novou tvář.

Myslím, že osobnost blahoslaveného Karla může být i pro dnešní politiky jakýmsi impulsem, příkladem, jak řešit situace, které mohou vést ke konfliktům. Však naše současnost je takových případů plná. Sýrie, Ukrajina, Středoafriká republika...

Vedle císaře Karla ovšem vystupuje další velmi silná osobnost, a to jeho manželka Zita. I ona může být příkladem pro naši současnost. Nakonec kvůli tomu jsou různí lidé prohlašováni za blahoslavené a svaté, aby nám dávali stálý příklad, že je možné žít život ve svatosti. A dle svědectví, která jsem měl možnost sám slyšet od jejich současníků, je Zita skutečně ženou, jež může dávat příklad. Vdává se za arcivévodu, pak je najednou manželkou následníka trůnu, pak i císařovnou, prožívá s ním mnohé oslavování, ale zároveň s ním pracuje v diplomacii na ukončení válečného konfliktu. Stává se matkou řady dětí a řeklo by se, že prožívá pohádkový život.

Ale pak najednou je vše úplně jinak. A ona ne že by svého muže v jeho neúspěchu opustila, což se dost často stává, ale prožívá s ním i jeho poníženost, jeho politický pád, ale i jeho naprostou chudobu, ve které v posledních letech na Madeiře žili. Je tedy prototypem pravé křesťanské manželky, která svému muži slibovala, že s ním ponese všechno dobré i zlé až do smrti, a tento slib opravdu dodržela. Po císařově smrti se stává přirozenou autoritou pro svou rodinu, ale i pro mnohé další. A já rád vzpomínám, když jsme s mojí maminkou, která ji také dobře znala, při cestě na svatořečení Anežky České udělali pauzu ve Vídni a na její prostou rakev v kapucínské kryptě položili poslední tulipán z naší zahrádky.

*Mons. František V. Lobkowicz OPraem
biskup ostravsko-opavský*

SLOVO KNĚZE

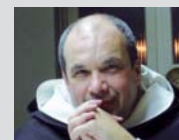
Ad Jesum per Mariam. K Ježíši skrze Marii. Toto pozvání svatého Ludvíka Marie z Montfortu je blízké nejen katolíkům. Též pravoslavní křesťané a mnozí evangelíci ctí Pannu Marii a chápou její úlohu jak v dějinách spásy, tak i v osobní duchovní cestě za Kristem.

Dr. Martin Luther takto vykládá Mariin chvalo zpěv (Lk 1,48): „Maria by se měla ctít, jak si sama přála a jak to i vyjádřila v Magnificat. Jak ji tedy můžeme chválit? Právě uctívání Marie je uctívání Boha, chvála Boží milosti. Maria si nepřejí, abychom přicházeli k ní, ale abychom skrze ni dospívali k Bohu.“ (*Výklad Magnificat*, 1521).

Můžeme nahlédnout hlubší důvody této mariánské cesty. Především – Boží Syn se stal člověkem k naší záchraně skrze Pannu Marii. Sám Bůh učinil dílo vykoupení závislé na svobodném rozhodnutí Nazaretské dívky. Kristus – Pramen vši milosti k nám přichází skrze Marii, a tak ji právem nazýváme Prostřednicí všech milostí. Když tedy Pán neváhal podřídit svůj příchod i své dětství svatě Panně, mělo by nám být blízké spolu s ní a skrze ni (podporováním její přímlovou) jít za Kristem.

Panna Maria znala Pána Ježíše jako matka a miluje ho i mateřskou láskou, která ji dovedla až pod kříž. Proto ve spojení s ní můžeme snadno a lépe Ježíše poznávat a prohlubovat přátelství. Při zvěstování anděl Gabriel nenazývá Marii nejprve jménem, ale titulem: κεχαριτωμένη (kecharitomené) – Milostiplná. To vyjadřuje něco podstatného. Panna Maria byla omilostněna ještě před vtělením Slova. Věřme, že pro budoucí zásluhy Kristovy byla vždy uchráněna jak dědičného, tak osobního hříchu. Mariina zářivá čistota přitahuje a Boží milost, která prochází jejíma sepnutými či vztaženými rukama, z nás činí Boží děti a přátele.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců*

SVOBODA A PROZŘETELNOST

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Foto: <http://www.freerepublic.com>

Otázka ohledně vztahu mezi lidskou svobodou a božským předurčením se týká jednoho z nejobtížnějších problémů teologie; její řešení vyvolalo v 17. a 18. století prudkou polemiku mezi různými teologickými školami, polemiku, která nakonec musela být ukončena, protože tajemství vztahů mezi Stvořitelem a stvořením přesahuje rozum tvora. Všechno, co k tomu můžeme říci, je vždy jen výsledkem omezeného horizontu lidského myšlení, jež není nikdy s to vyčerpáva-

jitím způsobem uchopit větší skutečnost božské svobody. Každá odpověď je tedy pouze nedostatečným pokusem stanovit, více či méně úspěšně, v jakém směru je třeba hledat řešení, aniž bychom toto tajemství mohli odhalit.

Máme-li před očima tyto meze, pak snad můžeme říci: Všeobecná božská kauzalita má takovou povahu, že nevylučuje svobodnou spolupráci, nýbrž ji spíše zahrnuje. K objasnění tohoto tvrzení může posloužit následující příklad: Fyzická síla páky pohybuje předmětem tak, že ho nutí k pohybu, a proto vylučuje svobodu pohybovaného předmětu. Naproti tomu v biologické oblasti již nacházíme něco, co se chová jinak než tato mechanická příčinnost, něco, co neruší každou svobodu. Tak slunce prospívá a napomáhá růstu rostlin, ale takovým způsobem, že je činí schopnými nezávislého vývoje, takže je to rostlina, jež roste. Slunce nevykonává svůj vliv mechanicky jako páka, nýbrž rozvíjí síly vlastní živé bytosti. A ještě jiný vztah nacházíme v oblasti lás-

ky: láska otevírá druhé nikoli tím, že by působila jako vynucující fyzická síla, nýbrž tím, že jim umožňuje svobodně a nezávisle se pro lásku rozhodnout. O božské kauzalitě je třeba přemýšlet v tom směru, který ukazují tyto příklady, tedy jako o příčinnosti, jež všechno působí, aniž by rušila svobodu; spíše ji vytváří, zatímco dává zakoušet její vliv.

Jak v tomto kontextu chápat prosbu Otčenáše „Bud' vůle tvá“? Toto vzývání vyjadřuje ochotu člověka přizpůsobit svou vůli vůli Boží; je to jako úkon, jímž se mu svěřujeme a prosíme, aby nás jeho láska objala a učinila nás schopnými následovat ho se svobodným srdcem. Kromě toho ještě prosíme, aby Pán mocí své větší lásky vyhnal mocnosti zlého ducha z celého světa a aby osvobodil člověka od rozličného otroctví vášní tím, že ho přesadí do situace, v níž bude člověk schopen bezvýhradně odpovědět na božské volání.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Kolářek SJ

MĚLI ODVAHU DÍVAT SE NA JEŽÍŠOVY RÁNY

Homilie Svatého otce Františka na kanonizaci Jana XXIII. a Jana Pavla II.

Noví svatí pastýři Božího lidu nás učí nepohoršovat se nad Kristovými ranami a pronikat do tajemství Božího milosrdenství, které vždy doufá a vždy odpouští, protože vždy miluje.

Jádrem této neděle, kterou končí Velikonoční oktáva a kterou Jan Pavel II. ustanovil svátkem Božího milosrdenství (druhá neděle velikonoční, 27. dubna), je *pět oslavených ran Ježíše zmrtvýchvstalého*.

Pán můj a Bůh můj

Ukázal je hned poprvé, když se zjevil apoštolům večer prvního dne po sobotě, v den Zmrtvýchvstání. Ten večer tam ale

nebyl *Tomáš* a když mu apoštolové řekli, že viděli Pána, odpověděl, že neviděl-li a nedotkne-li se oněch ran, neuvěří. Osm dní poté se ve večeradle zjevil Ježíš mezi učedníky znovu, a Tomáš tam byl také. Ježíš se obrátil k Tomášovi a vyzval ho, aby se dotkl jeho ran. A tehdy tento upřímný člověk, zvyklý ověřovat si vše osobně, poklekl před Ježíšem a řekl: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20,28).

Znamení Boží lásky

Ježíšovy rány jsou *pohoršením pro víru*, ale jsou také *potvrzením víry*. Proto na Kristově oslaveném těle tyto rány nemizí, ale zůstávají. Jsou totiž trvalým znamením Boží lásky k nám a jsou *nezbytné k víře v Boha*. Nikoli k víře v to, že Bůh existuje, ale k víře v *Boha, který je láska, milosrdenství a věrnost*. Svatý Petr s použitím Izaiášových slov píše

křesťanům: „jeho ranami jste uzdravení“ (1 Petr 2,24; srov. Iz 53,5).

Odhodlanost Ducha Svatého

Svatý Jan XXIII. a svatý Jan Pavel II. *měli odvahu dívat se na Ježíšovy rány, dotýkat se jeho probodnutých rukou a otevřeného boku.* Neostýchali se Kristova těla, nepohoršovali se nad ním a jeho křížem; nestyděli se za tělo bratra (srov. Iz 58,7), protože v každém trpícím člověku spatřovali Krista. Byli to dva odvážní muži plní *odhodlanosti* Ducha Svatého a vydali Církvi a světu svědectví o Boží dobrotě a Božím milosrdenství.

Byli to kněží, biskupové a papežové 20. století. Poznali jeho tragédie, ale nepodlehli jim. Mocnější v nich byl Bůh, silnější byla víra v Ježíše Krista, Vykupitele člověka a Pána dějin; silnější v nich bylo Boží milosrdenství, které se vyjevuje v těchto pěti ranách; silnější byla mateřská blízkost Mariina.

Živá naděje

V těchto dvou mužích rozjímajících Kristovy rány a dosvědčujících jeho milosrdenství přebývala „*živá naděje*“, společně s „*nevýslovnou a zářivou radostí*“ (1 Petr 1,3.8). Naděje a radost, které Kristus dává svým učedníkům a které jim nic a nikdo nemůže odejmout. *Velikonoční naděje a radost*, které prošly palčivou zkouškou odříkání, sebezapření a přiblížení k hříšníkům až do krajnosti, do omrzení z hořkosti onoho kalichu. Tuto nadějí i radost obdrželi oba papežové darem od zmrtvýchvstalého Pána a v hojnosti je rozdávali Božímu lidu, jehož věčného uznání se jim dostalo.

Touto nadějí a touto radostí dýchala *první obec věřících* v Jeruzalémě, jak podávají Skutky apoštolů (Sk 2,42–47). Je to společenství, které *žije podstatu evangelia*, totiž lásku, milosrdenství, v jednoduchosti a bratrství.

Papež poddaný Duchu Svatému

A takový je obraz Církve, který měl před sebou Druhý vatikánský koncil. Jan XXIII. a Jan Pavel II. spolupracovali s Duchem Svatým na *obnově a zdnešnění (aggiornamento) Církve podle její původní fyziognomie*, kterou jí v průběhu staletí propůjčili svatí. Nezapomínejme,

že právě svatí posouvají Církev vpřed a umožňují její růst. Svoláním koncilu svatý Jan XXIII. prokázal vnímavou *poddajnost Duchu Svatému*, nechal se vést a byl pro Církev pastýřem, vedeným vůdcem, vedeným Duchem Svatým. To byla jeho obrovská služba Církvi, a proto o něm rád přemýšlím jako o *papeži, který byl poddaný Duchu Svatému.*

Ježíšovy rány jsou pohoršením pro víru, ale také potvrzením víry, víry v Boha, jenž je láska, věrnost a milosrdenství. Jsou trvalým znamením Boží lásky k nám.

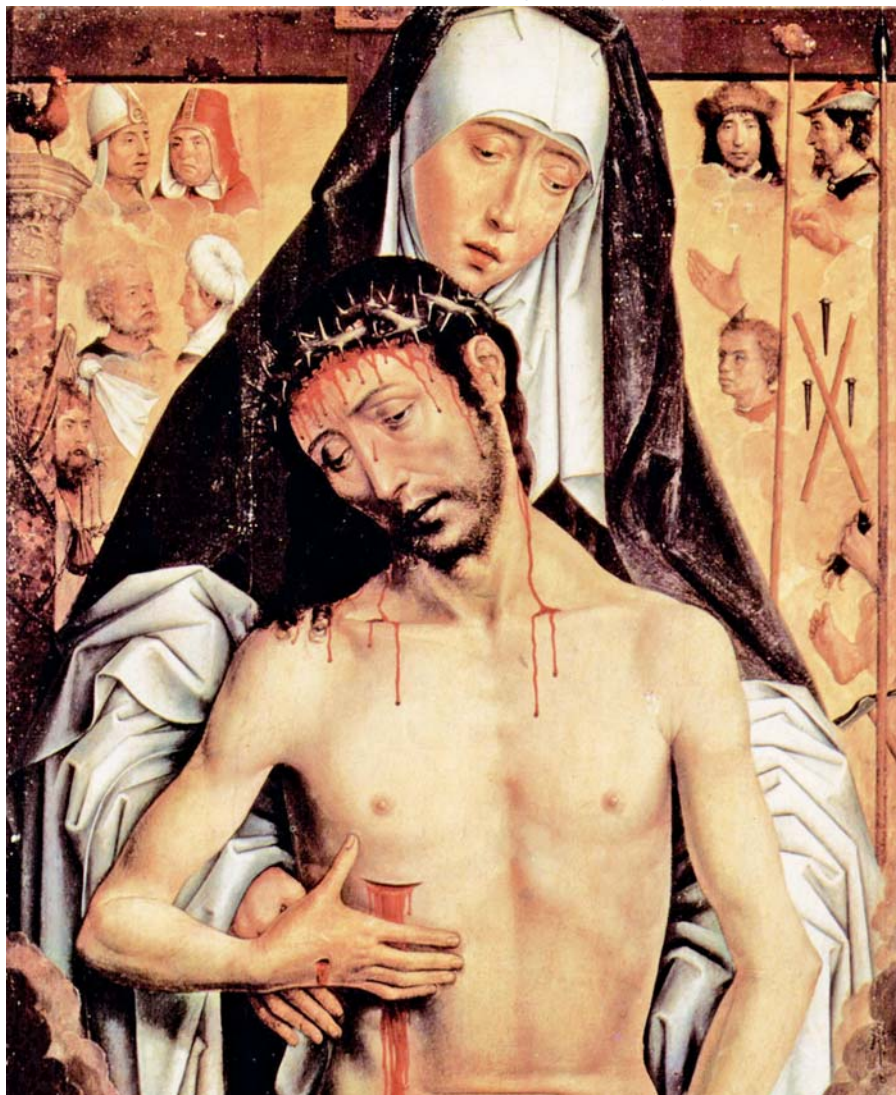
Papež rodiny

Svatý Jan Pavel II. byl v této službě Božímu lidu *papežem rodiny.* On sám jednou řekl, že by chtěl být připomínám jako papež rodiny. S potěšením to zdůrazňuji v souvislosti se *synodou o rodině a s rodinami*, synodou, při níž nás on z nebe zajisté provází a podporuje.

Kéž se oba noví svatí pastýři Božího lidu přimlouvají za Církev, aby v pastorační službě rodině během těchto dvou let konání synody byla *poddajná Duchu Svatému.* Kéž nás učí nepohoršovat se nad Kristovými ranami a pronikat do tajemství Božího milosrdenství, které vždy doufá a vždy odpouští, protože vždy miluje.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

Hans Memling: Mater Dolorosa (1475). Foto: Wikimedia Commons

NAD ŘÍMEM OTEVŘENÉ NEBE

Fotografie na této straně: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Při pohledu na ty zástupy na mě nejmíc zapůsobil duch modlitby. Pociťoval jsem skutečného ducha kontemplace... skutečné ztišení statisíců lidí... Byl to okamžik víry. (arcibiskup Durocher)

Řím hned nepochopil, co se děje. Ten, kdo byl v den kanonizace ve Věčném městě, věděl, že se účastní něčeho výjimečného, historického. Už proto, že to byla neděle čtyř papežů – jak se říkalo. Doposud se podobná kanonizace nekonala, ale přítomnost čtyř papežů nestačila k vysvětlení zvláštní atmosféry toho dne. Mnoho bylo kanonizací, ne však takových jako tato, přestože každá je svátkem, jakýmsi zábleskem milosti ze zaslíbení. Portréty obou papežů zavěšené po několik dní na fasádě Baziliky sv. Petra byly skutečnými okny do nebe. Noví světcí přes ně hleděli na svět a my skrze jejich tváře – jakoby přes rameno – jsme mohli nahlížet do jiného světa.

Atmosféra dní otevřeného nebe se projevovala na účastnících kanonizace, ponořovala je do zvláštního stavu modlitby. Neušlo to pozornosti komentátorů, ačkoli to ne vždy dokázali vysvětlit. Zmiňovala se o tom italská média, dokonce i levicová jako *Unità*, a kardinál Lacroix z Quebecu vyzdvihoval atmosféru modlitby jako hlavní vzpomínku z kanonizace. Některé Římány dokonce pobídla k účasti na slavnosti. „Nechali jsme se přesvědčit až pozdě – řekl po kanonizaci jeden z náhodných účastníků. – Věděli jsme, že v tuhle dobu se už nikam na dohled nedosta-

neme. Zůstali jsme v boční ulici, neviděli jsme ani na velkoplošné obrazovky, ale přesto jsme velmi spokojeni. Budeme se k těm chvílím mnohokrát vracet. Znovu jsme tu mohli potkat Jana Pavla II.“

No právě, Jana Pavla II. Ačkoli oficiálně šlo o kanonizaci dvou papežů, přece účastníci slavnosti, i ti nepolští, na otázku po dojmech, spontánně začínali mluvit o Janu Pavlu II. Disproporci kultu bylo vidět ještě výrazněji na druhý den, při děkovných bohoslužbách za kanonizaci. Zatímco za polského papeže děkovalo na náměstí sv. Petra 80 tisíc věřících, ctitelé Jana XXIII. sotva zaplnili jeden, i když pravda nezanedbatelný kostel.

Srdce ctitelů Jana Pavla II. si toho dne získal kardinál Angelo Comastri, arcipresbyter vatikánské baziliky, který děkovnou liturgii vedl. V kázání synteticky a přitom velmi trefně představil nejvýznamnější prvky pontifikátu Jana Pavla II. Ukojil tak lačnost, která zůstala po kanonizační homilii papeže Františka. Díky jeho ranním homiliím jsme uvykli jinému stylu kázání papeže Bergoglia, probouzejícímu duchovní chuť, již nedělní kázání nemohlo uspokojit.

To Františkovo netypické jednání, jeho výjimečné a málo známé rysy, nechceme-li říct přímo rezervovanost, znamenali i další účastníci liturgie. „Čekali jsme byť by jen malý úsměv, a ono nic“ – řekl po kanonizaci udivený kardinál Philippe Barbarin z Lyonu. Podle něj Františkova zdrženlivost způsobila, že během eucharistie chyběly exploze radosti, jaké známe z časů Jana Pavla II., ba i Benedikta XVI. Francouzský primas nicméně nečinil papežovi výtky ani v nejmenším. Naopak, snažil se ho bránit. Podle kardinála Barbarina František zkrátka velmi pečlivě dbal na to, aby se nechoval jako celebrita, aby na sebe nesusoustředil pozornost davu.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

NETLESKEJTE, ČTĚTE!

Rozhovor s Wandou Póltawskou

Lidé se s Janem Pavlem II. fotografovali, tleskali mu, ale jeho dokumenty nečetli.

Žena, která strávila po boku svatého Jana Pavla II. šedesát let. Během svého života prožila čtyři roky v koncentračním táboře, s budoucím papežem spolupracovala celý život na ochraně rodiny a života. V rozhovoru vypráví o tom, jaká jsou nejdůležitější témata Jana Pavla II. a jak se s ním seznámila. Také o dopisech – meditacích, které si posílali i o jeho vášni pro hory, knihy a písně. Lékařka a psychiatrička Wanda Póltawska (92).

Jan Pavel II., člověk, kterého jste osobně velmi dobře znala, je svatý. Jaký je to pocit? Svatý otec Jan Pavel II. je v nebi a nezáleží mu na tom, aby se stal svatým. Není svatý proto, že ho svatořečili, ale on je svatý, a tak ho Církev musela svatořečit. Jsem přesvědčena o tom, že je svatý od šedesátých let minulého století, když jsem se s ním poprvé setkala jako s knězem Karolem Wojtyłą.

Velmi bolestivým obdobím vašeho života byl pobyt v koncentračním táboře, což bylo také impulsem k tomu, abyste se setkala s knězem Karolem Wojtyłą. Jaké máte vzpomínky na tyto okamžiky?

Jsem ze stejné generace, možná o trochu mladší než Jan Pavel II. Je to generace druhé světové války. Když tato válka začala, bylo nám 17 až 18 let a od samého začátku se polská mládež zúčastňovala konspiračních aktivit proti okupantům. Já jsem byla ve skautském hnutí (v Polsku se jmenuje „Harceři“), stala jsem se náčelníci jednoho oddílu.

Již v listopadu 1939 vznikla tajná organizace Svaz ozbrojeného boje. Tehdy už jsme s kamarádkami přísahaly, že jsme připravené dát život za vlast. Celý rok jsem pracovala v tomto hnutí jako kuryrka, až do prosince 1940, kdy došlo k prvnímu zatýkání. Byl mezi námi někdo, kdo nás zradil. A tak jsem byla 17. února 1941 zatčena.

Co se dělo dál?

Mimo mne zatkli i další skautky a celá skupina dostala trest smrti. Stalo se tak v Lublinu, zatkló nás gestapo, ale tento trest nebyl vykonán ihned. Umístili nás prozatím do lublinského zámku a 22. září transportovali 120 dívek a žen do Německa, do koncentračního tábora

Wanda Póltawska. Foto: <http://www.cestaplus.sk>

Pravá láska, neboli krásná láska, bella amore, má být altruistická, spravedlivá a náročná sama k sobě.

Ravensbrück. V této skupině uvězněných žen byly i ženy z Československa. Měla jsem tam velmi dobrou přítelkyni, Češku, která byla nadřizenou v našem bloku, tzv. blokova. Už dávno nevíme.

Trest smrti nebyl vykonán okamžitě, bylo určeno pořadí. A 18. dubna byla velká skupina vězeňkyň popravena. Zastřelili i třináct skautek. Byly to dívky generace, které, i když šly na popravu a přicházely na příslušnou plochu, zpívaly polskou hymnu „Jeszcze Polska nie umarła...“

Ale poslyšte: následky druhé světové války jsou vidět a pocítujeme je i v tyto dny. Dnes Evropský parlament souhlasí s experimenty na lidech. Proto moje generace, Karol Wojtyła a já, jsme celé roky trpěli kvůli tomu, co se nyní děje okolo nás.

Kde jste se seznámila s Karolem Wojtyłą?

Když se vrátil jako mladý kněz z Říma, kardinál Sapieha mu dal dva úkoly: pastorační lékařů a studentů – vysokoškoláků. Byla jsem tehdy mladá lékařka, studovala jsem medicínu a on pracoval s lékaři, což činil až do konce života. Proč? Protože byl přesvědčený, že kněz a lékař pracují se stejným materiálem – člověkem.

Již v době komunismu, ač to bylo nebezpečné, organizoval mše svaté pro lékaře. Existoval zákaz, kromě mší svatých v kostele. Po takovéto tajné mši svaté byla přednáška z lékařské etiky. A samozřejmě i diskuse na dané téma. Počet těchto setkání mimořádně vzrostl, když bylo zavedeno v Polsku v roce 1956 „právo“ na potrat. On, mladý kněz, a já, mladá lékařka, jsme z toho byli velmi zděšeni. Tehdy začalo naše přátelství, které vydrželo do konce života. A náš boj proti potratům, který nyní ještě stále vedu já.

Co se dělo v Polsku po legalizaci potratů?

Po přijetí tohoto zákona začaly do nemocnic a na kliniky chodit velké zástupy žen a děvčat, aby jim byl vykonán legální potrat. Byly to řady dívek. Karol Wojtyła zorganizoval setkání všech lékařů, z telefonního seznamu jsme vybrali všechny doktory a pozvali jsme je. Přišlo jich mnoho a diskutovali jsme o tom, kdo je vinen, že tak mnoho děvčat a žen žádá potrat. Tehdy mladý kněz Karol Wojtyła řekl všem, že mezi námi nejsou nevinní, ale všichni jsme viníky. Protože jedni to vykonávají a druzí neprotestují. Etika člověka byla zdegradována nejen v Polsku, ale i v celé Evropě.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Vales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Ve kterých oblastech byl budoucí papež aktivní pro ochranu rodiny?

Stal se nejmladším biskupem v období, kdy ještě trval Druhý vatikánský koncil a papež Pavel VI. jej jmenoval do Komise pro rodinu. A z této doby je dokument Pavla VI. *Humanae vitae*, na jehož tvorbě se podílel i Karol Wojtyła. Z tohoto setkání se vrátil změněný a prostoupený jedinou větou, která byla v encyklice: Biskupové by se měli především starat o rodinu. Tak hluboce se to dotklo jeho nitra, že se tím zabýval celý život.

Byl rovněž svědkem degradace rodiny. Chtěl chránit rodinu, děvčata před potraty, a proto se snažil vychovat takovou generaci, kde by se z lidí stávali světci. Takto vznikla jeho koncepce krásné lásky (*bella amore*). Přednášel jako profesor na Katolické univerzitě v Lublinu, měl monografickou přednášku, nazvanou *Láska a zodpovědnost*.

Co myslel krásnou láskou – bella amore?

Poněvadž byl často v kontaktu s mladými a měl k nim velmi blízko, chodily za ním páry a oslovovaly ho: strýc, strejda, strýček. Zamílovaní mu často říkali: „Strýčku, my se milujeme!“ On jim říkal: „Nemluvte tak. Řekněte, že jste účastníky Boží lásky. Jestli nejste účastníky Boží lásky, pak to není láska.“

Jaká by měla být ta láska, kterou on nazval krásnou láskou?

Má mít tři hlavní atributy nebo znaky. Má to být altruistická láska – chci dávat, ne brát. Jestliže chceme brát, jde o egoismus. Když chlapec říká dívce, že ji má rád a líbí ji, to není láska. Je to sobectví, neboť jemu je příjemné být s ní. Láska je to tehdy, když dávám a nic za to nechci. Druhým znakem je spravedlivá láska, která nikomu nekřivdí. Jestliže chlapec dívce zničí panenství, je to křivda. Třetím

To, co Jan Pavel II. učil, je cestou ke svatosti. Chtěl pomoci všem lidem dosáhnout spásy, protože všechny miloval.

znakem je vyžadující láska. Od koho? Od sebe samého. Máš se stát takovým, aby tě ten druhý mohl obdivovat... Když to rozvineme dál, platí to i ve vztahu muže a ženy, manžela a manželky.

Jak?

Mají se opřít o dva pilíře. Obdiv a citlivost. Bez obdivu nelze někoho milovat a mít ho rád. Musíš se chovat tak, aby tě mohla obdivovat tvá manželka i tvé děti, tvůj soused a jakýkoli člověk. Každé dítě má právo říci, že mělo vynikajícího tatínka a maminku. To je v souhrnu celá antropologie Karola Wojtyły.

Učil, že tělo musí být vždy podrženo duchu. Ale jakému? Duchu Svatému nebo duchu tohoto světa, čili ďáblu. ... Je potřeba změnit naši civilizaci na civilizaci lásky a života. A to záleží na všech lidech. Každý z nás je zodpovědný za to, jak dnešní svět vypadá. Totéž je napsáno v encyklice *Humanae vitae*, kde se píše, že svět potřebuje rozšiřovat klima čistoty.

Sami vidíme, co se děje. Je ohrožena nejvyšší hodnota – panenství, čistota muže a ženy. Bylo to již tehdy, nyní je to ještě horší.

Na co ještě Karol Wojtyła kladl důraz?

Druhá důležitá věta z této encykliky říká, že je potřeba apoštolát laiků. Nestačí kněz, který je jeden, ale jsou tisíce věřících lidí, pokřtěných, ale ti žijí tak, jako by nechápali, že je Bůh stvořil.

Encykliky vydával jednu za druhou, byly to recepty, jak žít na tomto světě šťastně. Když napsal list rodinám, polský biskup Stefanek mu za to děkoval a on mu řekl: „Neděkuj, ale čti!“ Čtete jeho dokumenty, jsou to návody, jak žít náš život. Lidé za ním chodili, tleskali, ale jeho dokumenty neznali.

Napsal například dokument o rodině *Familiaris consortio*. Psal o tom, jakou úlohu má rodina. Je tam jedna věta, že neexistuje dost moudrosti. Vládne hloupost. Jsou falešní učitelé, kteří učí nepravdivé věci. Například nyní existuje přesvědčení o tom, že člověk dokáže změnit své pohlaví. To je totální hloupost. Protože pohlaví se nestěhuje na orgány, ale je v každé buňce. Každá buňka ženy je stigmatizována ženskostí, každá buňka muže je stigmatizována mužskostí. Jestliže to chceme změnit, musíme se podruhé narodit.

A dále: lidé si vymysleli, že se ubráníme potratům tak, že budeme používat antikoncepci. Nechápu, že je to v podstatě útok na Boží dílo, proti Božímu plánu. Poněvadž žena je stvořena Bohem a v jejím těle fungují přírodní zákony jako hodinky. Sám Stvořitel určuje, že žena se v určité chvíli může stát matkou... Jan Pavel II. říká, že je to hřích proti prvnímu přikázání Božímu, to znamená přímo proti Bohu. Antikoncepce je proto ještě těžší hřích než potrat. V Polsku se nyní diskutuje o ještě horší věci.

O které?

In vitro. Oplodnění ve zkumavce. To je vrchol pýchy člověka. Stejný hřích, který spáchal Lucifer. Chtěl se postavit na místo Boha Stvořitele...

Součástí vaší komunikace s Janem Pavlem II. byly též dopisy. Jak k tomu došlo?

Nebyly to dopisy, ale meditace. Karol Wojtyła učil mladé modlit se. Ráno vylíbral text z liturgie anebo Písma svatého a dal nám úkol: budeš o tom během dne přemýšlet a večer nám povíš, nač jsi přišel. Večer jsme o tom hovořili. Když odjížděl na týden z Krakova, vždy mi dal

na každý den v týdnu jednu myšlenku. A já jsem mu psala, co si o tom myslím. Jsou to mé myšlenky směřující k němu a jeho zase ke mně.

Modlíte se dnes k Janu Pavlu II.?

Nemodlím se k němu, já si s ním povídám.

Co je dnes z odkazu Karola Wojtyły důležité?

Chtěla bych říci jen jedno: abyste začali číst to, co napsal lidem, příliš málo znáte jeho učení. To, co on učil, je cestou ke svatosti. Chtěl pomoci všem lidem

dosáhnout spásy, protože všechny miloval. Nedělal rozdíly, miloval staré, mladé, moudré, hloupé. Dával recepty, ale lidé je nepřijali anebo přijali jen to, co vytrhli novináři z jeho textů. Ale celé texty, psané pro lidi, nejsou známé. Začněte studovat encykliky Jana Pavla II. Amen.

Martin Lžičiar, Marek Michalenko SDB

<http://www.cestaplus.sk>

Redakčně upraveno, kráceno

Přeložila Sylva Bernardová

cesta+
www.cestaplus.sk

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Daně pod mikroskopem I.

V tomto díle se spolu s autorem pozorně podíváme na výplatní pásku: ukážeme si, kolik nesprávných a zavádějících údajů obnáší.

V patnácté části seriálu je jasně vytyčen úkol: Sociální ekonomie musí převzít od ekonomie hlavního proudu všechny agendy sociálního státu počínaje legislativou zdanění fyzických osob. Mnohým ekonomům se předání daňové agendy podle zákona o dani fyzických osob do správy sociálním ekonomům bude jevit jako svatokrádež. Pozornému čtenáři ale neunikl argument o nadměrném zdanění rodin, a tím prokazatelně přímo vyvolané demografické depresi v souvislosti se zákonem o dani ze mzdy fyzických osob, platným od 1. ledna 1993. Stejně tak jako druhý argument, spočívající v narůstajícím počtu chudobou ohrožených rodin pracujících rodičů v přímé úměře k počtu vychovávaných dětí.

Tentokrát se spolu podíváme pod drobnohledem na tzv. výplatní pásku. Pokud obsahuje úplné vyúčtování vaší mzdy, tak na ní najdete úplné mzdové náklady (superhrubou mzdu), sociální a zdravotní pojištění placené zaměstnavatelem, hrubou mzdu, sociální a zdravotní pojištění placené zaměstnancem, slevy na dani (paušál 2 070 Kč měsíčně, tj. 24 840 Kč ročně na poplatníka) a zá-

Hendrik Heyligers: Mateřská láska (1877–1879)
Foto: <https://iamachild.wordpress.com>

lohu na daň z příjmu. V případě vyživovaných dětí se na výplatní pásce objeví daňové zvýhodnění a daňový bonus. U rodin, jejichž čistý příjem nepřesahuje 2,4násobek životního minima, ještě přibude kolonka nadepsaná přídavek na dítě (ve výši 500 až 700 Kč podle věku dítěte).

K uvedenému výčtu položek na výplatní pásce si dovoluji prohlásit a také následně dokázat, že obsahuje celou řadu nesprávných, protože zavádějících údajů. Údajů dokonce nakupených ve vrstvách.

Údajů, jejichž jediným úkolem je přivádět daňového poplatníka do permanentního omylu. Vezmu to hezky popořádku, po jednotlivých vrstvách, jako hospodyňka při loupání cibule. Údajně je dobré při loupání cibule neotvírat ústa, prý to pomáhá proti slzení očí. Takže pozor, začínám loupat první vrstvu nesprávných údajů na výplatní pásce.

Superhrubá mzda

Úplné mzdové náklady, tj. základ pro výpočet daně, nebo také superhrubou mzdu, zavedl V. Tlustý, ministr financí v letech 2006–2007. Tímto krokem pan V. Tlustý částečně rozkryl kamufláž nastolenou zákonem o dani fyzických osob. Jeho následovníci na ministerstvu financí, pánové M. Kalousek, E. Janota a nejnověji A. Babiš, chystají zrušení vykazování superhrubé mzdy jako údajně nesmyslné od roku 2015 z dobrých důvodů. Nechtějí vykazovat skutečnou, pravdivou výši odvodů zaměstnanců. Ministři financí tak svorně předstírali a předstírají, že když pobíráte průměrnou hrubou mzdu 25 000 Kč měsíčně a čistou mzdu 19 295 Kč, odvedete ne-

celých 23 %. Ve skutečnosti při stejné, tj. průměrné hrubé mzdě 25 000 Kč jsou úplné mzdové náklady zaměstnavatele 33 500 Kč. Pokud zdaníme jako výchozí částku 33 500 Kč, pak při čisté mzdě 19 295 Kč přesahuje výše odvodů 42 %.

Uvedený kalkul ministerstva financí vykazovat takzvanou hrubou mzdu namísto částky, kterou má pro svého zaměstnance připravenou zaměstnavatel, je podvodným jednáním nejen vůči zaměstnancům, ale dokonce i vůči zaměstnavatelům! Z vůle státu, nebo lépe řečeno ze zvláště ministerstva financí, musí zaměstnavatelé povinně vykazovat na výplatním ústřížku mnohem nižší náklady na zaměstnance (hrubá mzda), než jaké ve skutečnosti vynakládají (úplné mzdové náklady).

V tuto chvíli slyším triumfální křik ekonomů, že míchám hrušky s jablky, protože velkou část odvodů z mezd tvoří pojištění, sociální (SP) a zdravotní (ZP), nikoli daně. K uvedené námitce předesílám, že při hrubé mzdě 25 000 Kč a úplných mzdových nákladech 33 500 Kč, je celkový odvod SP a ZP ve výši 11 250 Kč. Z uvedené částky 11 250 Kč odváděné jako pojištění, je pouhých 1 175 Kč, tj. 10 % skutečné pojištění! Z toho 500 Kč nemocenské pojištění a dále 675 Kč zdravotní pojištění. Zbývající částky SP a ZP ve výši 10 075 Kč jsou ve skutečnosti daně. Uvedené tvrzení dále upřesním.

Údajné danění za zaměstnavatele

Tím se dostávám k druhé vrstvě nesprávných údajů, nakupených na výplatní pásce. Vrstvě údajů, která přivádí daňového poplatníka do stavu permanentního omylu, spočívajícího ve vykazování sociálního a zdravotního pojištění převážně jako nákladu zaměstnavatele, tj. nákladu, který nejde k tíži zaměstnance. Problém je v tom, že se jedná o jedny a tytéž peníze, tj. peníze, které má přímo pro konkrétního zaměstnance připravené zaměstnavatel. V našem demonstrovaném příkladu ve výši 33 500 Kč. Fakt, že mzdová účetní odebere zvlášť část SP a ZP k tíži zaměstnavatele a část k tíži zaměstnance, je jen divadélkem pro důvěřivého občana. Ta kamufláž údajného danění „za zaměstnavatele“ a následně „za zaměstnance“ je celkem slušná. V mém případě to pro-

cházel bez povšimnutí od roku 1993 do roku 2002, tj. plných devět let.

Sociální pojištění

Třetí a čtvrtá vrstva nesprávných údajů na výplatní pásce je právě na téma, které jsem již předeslal údajem o skutečném pojištění v celkové výši 10 %, vztaženo k částkám vykazovaným jako pojistné na výplatní pásce.

Začnu složitější položkou, a tou je sociální pojištění (SP). Zaměstnanec odvede „za sebe“ 6,5 % na *důchodové pojištění* a „za zaměstnavatele“ 25 % jako *sociální*

Basile de Looze: Šťastná rodina (1856)
Foto: Wikimedia Commons

Ekonomové se nás snaží přesvědčit, že část odvodů za nás platí zaměstnavatel ze svého, navíc na účely našeho pojištění ve stáří, a že platíme nízké daně.

pojištění. Sociální pojištění „za zaměstnavatele“ obsahuje celkem tři položky:

- *důchodové pojištění* ve výši 21,5%,
- nemocenské pojištění ve výši 2,3% (nezaměňovat se zdravotním pojištěním),
- příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve výši 1,2%.

Z uvedeného výčtu jednotlivých složek sociálního pojištění je pouze jediná položka, která vykazuje znaky skutečného pojištění. Jedná se o *nemocenské pojištění* ve výši 2,3 %. Ještě pro úplnost upřesním, z jakých položek se skládá nemocenské pojištění.

Z nemocenského pojištění se poskytují čtyři druhy peněžitých dávek:

- Nemocenské
- Peněžitá pomoc v mateřství
- Ošetřovné
- Vyrovnávací příspěvek v těhotenství a v mateřství

Vraťme se od nemocenského pojištění zpět k největší položce sociálního pojištění vykazované jako *důchodové pojištění*. *Důchodové pojištění* není pojištěním ani náhodou. Je tomu tak, protože starobní důchody jsou přímo financovány z odvodů sociálního pojištění ekonomicky činné střední generace. Jak jsem již uvedl: *Starobní důchody jsou výnosy z vkladů do výchovy dětí*. Více v 2. a 9. části seriálu „Dítě na okraji společnosti“. Zbývající položka, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve výši 1,2 %, se skládá z podpory v nezaměstnanosti, aktivní politiky zaměstnanosti a správních výdajů ČSSZ a úřadů práce. Většina občanů uvedenou položku nezná a hádám-li správně, ani si ji poznat nepřeje. Být nezaměstnaným není pro našince.

Samostatnou kapitolou je zastropování *sociálního pojištění*. Opatření vychází z falešně pojaté zásluhovosti v *důchodovém pojištění*, viz 10. část seriálu. Zastropování, tj. stanovení maximálního vyměřovacího základu pro pojistné na sociální pojištění je částka ve výši 48násobku průměrné mzdy, což pro rok 2014 odpovídá 1 245 216 Kč. To představuje částku 103 768 Kč měsíčně.

V praxi se sociální pojištění u zaměstnanců s nadprůměrnou mzdou odvádí vždy ve výši 6,5 % z *hrubého příjmu*. Jakmile je během roku dosažen maximální vyměřovací základ, tak se již sociální pojištění neodvádí. Naposledy se sociální pojištění zaplatí v měsíci, kdy bylo dosaženo stropu. Ztráty plynoucí ze zastropování odvodů na sociální pojištění byly v roce 2010 odhadnuty na 7 miliard korun.

Příklad: *Zaměstnanec má hrubou mzdu 1 000 000 Kč měsíčně, tj. 12 milionů ročně. Za leden je mu sraženo na sociálním pojištění 65 000 Kč, tj. 6,5 % z 1 000 000 Kč. Za únor je mu sraženo na sociálním pojištění 15 940 Kč, tj. 6,5 % z 245 216 Kč (1 245 216 – 1 000 000 Kč). V dalších měsících roku mu není již*

na sociálním pojištění sraženo nic, neboť byl dosažen strop. Komentář ponechám na laskavém čtenáři.

Zdravotní pojištění

Další, čtvrtá vrstva matoucích údajů na výplatní pásce je zdravotní pojištění. Vykazované částky odváděné ve výši 13,5 % na zdravotní pojištění jdou přímo zdravotní pojišťovně, u které je plátcem veden jako pojištěnec. I v tomto případě se opakuje divadélko pro důvěřivého občana v podobě hry na odvod zdravotního pojištění k tíži zaměstnavatele (9 %), a dále odvod téhož zdravotního pojištění k tíži zaměstnance (4,5 %). Vše strháváno stejnou mzdovou účetní v rámci jednoho pracovního úkonu.

Pojištění, nebo daň?

Poslední, pátou vrstvu, na kterou se odvolávám s poukazem na skutečnost, že jen 1/5 z odvedené částky na zdravotní pojištění je pojištěním skutečným, tj. využitým ve prospěch pojištěnce a 4/5 zdravotního pojištění je daň, na výplatním ústřížku nehledejte. Uvedená skutečnost je definována makroekonomicky. Je vyčíslena ze skutečných nákladů použitých na zdravotní ošetření podle věku. Celková suma peněz plynoucích z odvodů sociálního

pojištění do zdravotnictví je 260 miliard korun. Na zdravotní ošetření důchodců je z této sumy vynakládáno 50 %, tj. 130 miliard korun. Na ošetření dětí je určeno 30 %, tj. 78 miliard korun, a až zbývajících 20 %, tj. 46 miliard korun je skutečně využito ve prospěch plátců zdravotního pojištění. Pouze a jen uvedených 46 miliard korun z odvedených 260 miliard korun, tj. 20 % vykazuje pojistný efekt pro plátce. Poukazovat na skutečnost, že stát přispívá na zdravotní pojištění částkou 787 Kč měsíčně na jednoho státního pojištěnce je bezpředmětné ze dvou důvodů. Prvním důvodem je fakt, že suma 22 miliard korun placených státem za důchodce při vykazovaných nákladech 130 miliard korun a 19 miliard korun placených státem za děti při skutečném čerpání ve výši 78 miliard korun je pouhým zlomkem finančních částek spotřebovaných na zdravotní ošetření důchodců a dětí. Druhým důvodem je, že uvedené platby za státní pojištěnce jdou v každém případě k tíži střední, ekonomicky činné generace.

Rekapitulace

Z uvedeného výčtu jednotlivých kolonek na mzdové pásce je zřejmé, že sociální ekonom pohlíží na jednotlivé položky ze zcela jiného úhlu a navíc v souvislostech,

kteří jsou u ekonomů s jeho vzděláním orientovaných výlučně na peníze mimo dosah vnímání. Ekonom, který se nás snaží každý měsíc při pohledu na výplatní pásku přesvědčit, že za nás část odvodů platí hodný zaměstnavatel ze svého, navíc na účely našeho pojištění ve stáří a ve stejném duchu na naše zdravotní ošetření. Ekonom, který se nás taktéž snaží přesvědčit, že platíme nízké daně, v našem modelovém příkladu 2 955 Kč (položka záloha na daň z příjmu), tj. necelých 9 %. Přitom ve skutečnosti zaplatíme na daních 2 955 + 10 075 = 13 030 Kč, což reprezentuje 38,9 % z částky, kterou má pro nás připravenou zaměstnavatel!

Na závěr uvedu, jak by měl vypadat výpočet daně z příjmu fyzických osob v podání sociálního ekonomů. Než k tomu dojde, zbývá popsat v dalším pokračování seriálu výplatní pásku, u které zaostříme čočku mikroskopu na daňové bonusy a údajné daňové zvýhodnění zaměstnanec v souvislosti s výchovou dětí v rodině.

Ivo Patta

(Mezitulky redakce)

Ivo Patta spolupracuje s Centrem pro sociální a ekonomické strategie Univerzity Karlovy

PŘED VOLBAMI DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU

Jaké politiky dnes více než dříve potřebujeme?

Pokusme se změnit dosavadní směřování Evropy podporou politiků, kteří se nebojí hájit a prosazovat křesťanské hodnoty.

Blíží se nám další volby, a to volby, které se téměř v celé v Evropě nesetkávají právě s největším zájmem, protože volíme své zástupce do instituce, která je od nás „kousek dál“, do Evropského parlamentu. Nicméně, jedná se o volby velmi důležité pro každého z nás, pokud nechceme, aby se rozhodovalo „o nás bez nás“.

Křesťanské hodnoty se nenosí

Všechny instituce Evropské unie, Evropský parlament nevyjímaje, **rozhodují**

ve věcech, které se dotýkají každodenního života občanů EU. A je důležité, kdo nás v něm zastupuje. Jestli jsou to lidé, kteří se dokáží postavit za hodnoty, ke kterým se hlásí. A u křesťanských politiků by to měly být v prvé řadě hodnoty křesťanské. Jenže ty se, bohužel, v poslední době v evropských institucích zrovna moc „nenosí“. Ano, EU se hlásí k hodnotám důstojnosti, svobody, rovnosti, solidarity a občanských práv, ale ke křesťanským hodnotám se mnozí ev-

ropští politici zdráhali otevřeně přihlásit již od diskuse nad původně plánovanou „Ústavou EU“.

Jakýkoliv odkaz na křesťanské kořeny Evropy byl tehdy zamítnut a v podobném duchu se v posledních letech odvíjejí i mnohé diskuse na jednáních v Evropském parlamentu, ať už v jeho výborech, na plenárních zasedáních nebo během veřejných slyšení. A někde už se ani nejedná o zmiňování čehokoli křesťanského, co je odmítáno, ale už i slova

Veřejné slyšení v Evropském parlamentu k iniciativě „Jeden z nás“. Foto: <http://ec.europa.eu>

jako je mateřství, vztah matka-dítě, respekt k právům rodičů či právo na výhradu svědomí jsou některými europoslanci nekompromisně odmítána.

Opuštění vojáci v poli

Jsem velmi vděčná, že dosud ještě stále máme v Evropském parlamentu politiky, kteří se nebojí otevřeně hlásit ke křesťanským hodnotám a postavit se za ně i ve chvílích, kdy to není zrovna „politicky korektní“ a některými vítané. Není jich, bohužel, mnoho, a tak si často mohou připadat, jak ti „opuštění vojáci v poli“.

Svémi jasnými stanovisky a názory se často vystavují osočování a někdy až agresivním slovním útokům ze strany svých oponentů. Nicméně, oni i přesto statečně pozvedají svůj hlas, aby otevřeně a bez výhrad obhajovali univerzální hodnoty vycházející z lidské přirozenosti a důstojnosti. Hodnoty, na kterých by měla stát každá společnost a každé společenství, které tvrdí, že jeho cílem a motivací je ochrana lidských práv. Ochraňovat nezadatelných a nezcizitelných práv každé lidské bytosti, od jejího početí až po přirozenou smrt.

Ochota a odvaha bojovat

Dnes více než jindy v evropských institucích naléhavě potřebujeme politiky, kteří se nejen nebojí přihlásit se ke křesťanským hodnotám, ale jsou ochotni za ně doslova bojovat. Politiky, kteří nejsou vlažní a neteční k otevřeným útokům

vůči hodnotám života a přirozeným právům člověka. Politiky, kteří se nebojí nejt s hlavním proudem, jestliže by to znamenalo popřít tyto hodnoty a zpronevěřit se slibům, které dali voličům.

Potřebujeme politiky, jejichž ambicemi nejsou funkce a posty, ale neúnavná snaha postavit se za křesťanské i univerzální hodnoty lidské civilizace,

Potřebujeme politiky, kteří se nebudou bát vystupovat ve prospěch důstojnosti člověka, ochrany života a podpory přirozené rodiny.

a to i za cenu toho, že budou muset čelit neustále sílícímu tlaku politické korektnosti. Politiky, kteří se nebudou bát statečně vystoupit ve prospěch důstojnosti člověka, ochrany života a podpory přirozené rodiny a kteří budou nekompromisně hájit svobodu svědomí a vyznání, stejně jako nezadatelná a nezcizitelná práva rodičů při výchově a péči o vlastní děti.

V Evropě dnes potřebujeme mnohem více než dříve právě takovéto politiky! Politiky, jejichž „Ano je ANO“ a „Ne je NE“. Vždy bychom se měli dívat na to, co za člověkem je. Neziskové organizace i jednotliví občané oceňují vstřícnost a podporu ze strany svých

zvolených zástupců, schopnost a otevřenost naslouchat starostem a problémům všech těch „obyčejných občanů“. Očekáváme tedy politiky otevřené občanské společnosti a spolupráci s ní.

Nikoli zaměstnání, ale poslání

Někdy se politik ve víru politických starostí nebo vlastních zájmů či politikaření ztratí a zapomene, což vede k jeho „odříznutí se od reality“. Naštěstí ale mezi námi ještě stále jsou i takoví politici, kteří si najdou nejen čas na letmé setkání, ale i čas k povídání a naslouchání, čas na hledání řešení. Oni totiž svou práci neberou jako pouhé zaměstnání, ale jako poslání, ze kterého ani na okamžik nevyprchal lidský rozměr. A právě takové politiky chceme!

Potřebujeme politiky, kterým nejenom není lhostejné, na jakých hodnotách bude Evropa stát a kteří se nebudou zdráhat tyto hodnoty otevřeně bránit, ale zároveň za sebou zanechají kus dobře vykonané práce. A kteří se nebudou bát vyjádřit se jasně, přímo a srozumitelně během diskusí a hlasování, a to i v tak citlivých tématech, jako je již zmíněná hodnota a ochrana života od početí po přirozenou smrt, obrana výhrady svědomí a svobody vyznání, ochrana integrity každé lidské bytosti v bioetických otázkách apod.

U nás máme při volbách možnost kroužkovat, v mnohých státech EU tuto výhodu voliči nemají. Využijme ji! Zajímejme se o konkrétní politiky, jejich práci a stanoviska.

Prohlášení za evropskou politiku příznivou rodině

Evropské neziskové organizace spolupracovaly na přípravě několika prohlášení, která se v členských státech EU v současné době předkládají kandidátům do EP. Cílem je zjistit, jak je který kandidát připraven a ochoten hájit výše zmíněné hodnoty, bude-li zvolen. Jedním z takových prohlášení je i „Prohlášení o komplexní a efektivní evropské politice prospěšné rodině, která je pokladem Evropy“ předkládané Federací katolických rodinných svazů v Evropě – FAFCE (za Českou republiku je členem Asociace center pro rodinu).

Toto prohlášení bude v budoucnu sloužit jak občanům jednotlivých členských států, tak i nám, zástupcům nezávislých organizací působících v evropských institucích, abychom se na zvolené politiky mohli obracet se svými návrhy a zároveň mohli sledovat jejich hlasování a vystoupení v Evropském parlamentu, a to právě na základě principů, ke kterým se před volbami přihlásili podepsáním tohoto prohlášení.

Jak na svých stránkách uvádí jedna ze signatářek prohlášení (za Českou republiku bohužel zatím jediná!), Ing. Michaela Šojdrová, kandidátka KDU-ČSL: „*Toto zavazující prohlášení má 12 bodů a v podstatě jde o to, aby Evropský parlament nezasahoval do rodinné politiky členských zemí. Společná politika EU se týká společné bezpečnosti, zahraniční, hospodářské a sociální politiky. Společná politika a především jednotliví poslanci EP by měli respektovat základní princip, na kterém EU vznikla, a to je subsidiarita.*“

Jména všech kandidátů, kteří podepíší toto „Prohlášení za evropskou politiku příznivou rodině“, budou zveřejněna 15. května, tedy v den, kdy slavíme Mezinárodní den rodiny. K dnešnímu dni (7. května 2014) prohlášení podepsalo v rámci celé EU pouze 50 kandidátů.

Více informací, text prohlášení a od 15. května pak i jména signatářů dle jednotlivých zemí najdete zde: www.voteforfamily2014.eu.

Iniciativa „Jeden z nás“

Hodnoty, o kterých zde hovořím, nezastává nějaká marginální a zcela bezvýznamná skupinka občanů a „tmářů“ (jak již nás v EP zcela otevřeně častují naši oponenti), ale svůj životní postoj na nich staví nezanedbatelný počet rodin i jednotlivců napříč Evropou, jak se také jednoznačně ukázalo v případě nejúspěšnější Evropské občanské iniciativy „Jeden z nás“, kterou podepsalo téměř 1,8 milionu evropských občanů! V Čes-

ké republice vděčíme za úspěch a podporu Hnutí Pro život ČR a všem, kteří se k jeho iniciativám připojují.

Přeji nám, abychom dokázali využít možnosti, kterou máme právě teď ve svých rukou, a to změnit dosavadní směřování Evropy. Směr, který Evropa nabrala, se totiž v etických otázkách čím dál víc vzdaluje tomu nejcennějšímu, co je vlastní každé lidské bytosti, a to je lidská důstojnost a nedotknutelnost a integrita života. Nyní je tedy i na každém z nás, jak se k této realitě Evropy postavíme a jestli se tou svou „nepatrnou kapkou v moři“ pokusíme rozvířit a pročistit vody Evropského parlamentu.

Jana Jamborová
(Mezititulky redakce)

Mgr. Jana Jamborová je od roku 2005 generální tajemnicí evropské ženské asociace New Women for Europe se sídlem v Bruselu

EVROPSKÉ VOLBY

Letošní eurovolby vyvolávají větší zájem než v předešlých letech, a to z řady důvodů. Především hrozí válka – nejen – na Ukrajině a ukazuje se, že země EU jsou na ni připraveny méně než nevalně. Navíc za poslední léta vzrostla nedůvěra k Unii a euroskeptické strany získávají body; příznivci Unie na to nereagují zřetelnější argumentací, ale spíše horlivějším nálepkováním kritiků jako „euroskeptiků“. Věcná debata o konkrétních evropských tématech tak přichází zkrátka, a to nejen u nás: stěžuje si na to například předseda německého ústavního soudu Andreas Voßkuhle. Nedůvěra k demokracii a poptávka po silném vůdci stoupá v Evropě sice mírně, ale vytrvale. Situace u nás jenom odráží celkový vývoj.

Rozhodně tyto volby ukážou, co si vlastně Evropané o Unii myslí a jaký v ní vidí smysl. Myslím si, že právě tohle je nejdůležitější otázka, kterou EU stále odsouvá a jednotlivé státy podceňují. Poválečná evropská integrace začínala v době

silného povědomí o evropské křesťanské civilizaci, a šlo o to, jak jí dodat určité politické formy. Jak ale léta utíkala a povědomí o náboženském základu Evropy se ve zhýčkané západní Evropě začalo vytrácet, začala stále větší část obyvatel považovat civilizaci za samozřejmost a v Evropské unii se řeší spíše věci technického charakteru. Postupné vytěšňování vlastního obsahu, smyslu sblížování evropských národů ovšem vede k tomu, že se tento původní smysl nejen vytrácí, ale nahrazuje se radikálními, menšinovými ideologiemi, jež se vnucují zčásti obchvatem, zčásti násilím.

V poslední době se proti tomuto ideologickému násilí začínají Evropané bouřit, leckdy i v místech, kde bychom to nečekali (Francie). Zastánci Evropské unie v její dnešní podobě neumějí reagovat jinak než dosud: ideologickým nálepkováním, a pokud to nestačí, policejními zásahy. Situaci tím dále vyhrocují, protože dařilo-li se po určitou dobu označovat

snahy o ochranu života a podporu tradiční rodiny za náboženská témata, dnes už je každému jasné, že nejde o náboženství, ale o prostý lidský rozum: lidé, kteří tvrdí, že rodina se skládá z muže, ženy a jejich dětí, prostě nejsou pravicoví extremisté a nelze je mlátit obušky po hlavě (tedy: lze, ale důsledky jsou neblahé).

Jak jsme se dozvěděli, hodlají biskupové tuto neděli vyzvat katolíky, aby se eurovoleb zúčastnili, a mají pravdu: opomíjení témat EU už se nám dost vymstilo. Ostatně: byli jsme to my, kdo položil základ evropské civilizaci a kultuře, a máme dosud za ni odpovědnost.

Biskupové jistě nebudou radit, koho máme volit. Tady nám k rozhodování stačí zdravý rozum.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

BYL JSEM NA POCHODU DOBRÉ VŮLE 2014

Fotografie na této straně: Pochod dobré vůle 2014. Foto: Benjamin Železník

Jako organizátora happeningu PAMATUJ! na oběti největší hromadné vraždy v historii České republiky mě velmi zajímalo, jak proběhne letošní 11. ročník Pochodu dobré vůle s titulem Kulturou proti antisemitismu, pořádaný Křesťanským velvyslanectvím Jeruzalém v Praze ICEJ pod záštitou místopředsedy senátu Parlamentu ČR pana Přemysla Sobotky, ministra kultury Daniela Hermana a primátora hl. m. Prahy Tomáše Hudečka, za podpory hl. m. Prahy a nadace Konrada Adenauera.

Akce konaná v Den Ha Shoa (27. duben je mezinárodně stanovený výroční den vzpomínání na oběti holocaustu) začala ve 14.00 hodin shromážděním na náměstí France Kafky přivítáním hostů a všech účastníků, úvodním žalozpěvem, minutou ticha a troubením na šofar. Poté se účastníci volným průvodem a za zpěvu hebrejských písní pod vedením kantora Židovské obce Liberec a Ostrava, pana Michala Foršta, odebrali směrem k náměstí Jan Palacha, kde proběhlo krátké zastavení. Herec Jan Potměšil zde přečetl text Starého zákona vyjadřující odvěkou bolest z utrpení židovského lidu a Street-dance taneční skupina předvedla dojemný smuteční symbolický tanec.

Holokaust je pro nás pro všechny varováním a zapomnětlivost je v tomto směru strašlivá a je třeba jí čelit připomínáním.
(Šimon Peres)

Ve Valdštejnské zahradě pak akce pokračovala vystoupením hudební skupiny Tatoshn. Jejich produkce přirozeně rámovala další program, v průběhu kterého promluvili o významu a aktuálnosti připomínání těchto pohnutých dějin naší země a Evropy, o nezanebatelném nárůstu antisemitismu a povinnosti slušných lidí zastávat veřejně svoje postoje přátelství a porozumění zejména místopředseda senátu ČR pan Přemysl Sobotka, velvyslanec státu Izrael v ČR pan Gary Koren a předseda ICEJ pan Mojmir Kallus, který navíc představil návštěvu německých středoškolačků. Po ukončení Pochodu dobré vůle odjíždějí společně s českými studenty do muzea koncentračního tábora v Osvětimi, aby se následujícího dne zúčastnili Pochodu živých, pochodu ti-

síců mladých lidí z celého světa z tábora Auschwitz I do Birkenau.

Herci Jan Potměšil a Barbora Lukešová přednesli v režii Lenky Sedláčkové působivé pásmo vzpomínek na poslední chvíle rodiny odcházející do plynové komory. Přirozeným vyvrcholením programu bylo svědectví pamětníka, historika Dr. Tomana Broda, který je jeden z mála žijících pamětníků tzv. Terezínského rodinného tábora, nemilosrdně vyvražděného nacisty v roce 1944 v koncentračním táboře Osvětim.

Svítilo slunce, zúčastnilo se určitě více než 400 lidí, jak dosud uvedly některé prameny. Jsem rád, že jsem se potkal s mnoha přáteli, mezi jinými s předsedou Společnosti přátel Izraele panem Karlem Orlíkem, předsedou Valašské pobočky ICEJ panem Jindřichem Kimlerem a pamětnicí paní Dr. Michaelou Vidlákovou z Terezínské iniciativy. Organizátorům Dr. Mojmiru Kallusovi a Karlu Sedláčkovi i všem jejich spolupracovníkům z ICEJ patří velký dík za zorganizování takto důstojné akce a přeju jim i všem účastníkům naplnění přání a požehnání, která byla v tento den vyřčena. A všechny vás i čtenáře této zprávy zvou k účasti na happeningu PAMATUJ! 2015, který proběhne 8. března 2015 na náměstích měst a obcí v České republice.

Marek Šlechta

Marek Šlechta, certifikovaný lektor o holocaustu a antisemitismu, kapelník vokálního souboru Geshem

Jak to vidí Jaroslava Simonová

Škola, poslední bašta

Každý podvědomě chce, aby „oni“ poslouchali stejná pravidla jako „já“. Bohužel jejich pravidla nejsou ta má a Marie Terezie ani Marcel Chládek nejsou tvůrci hlavních pravidel, která bych vybrala pro život svých dětí.

Vlastně se jim nedivím. Těm, co se jim nelíbí domácí vzdělávání. Jsou to v zásadě lidé rádu. Přáli by si, aby se věci dělaly tak, jak se dělat mají. Podle pravidel. Podle zavedených pravidel se chodí do školy od šesti do patnácti let, tak jaképak co-pak. Šmitec. Tak to bylo, je a tak to bude.

Pravidla. Někdy je užitečné zamyslet se, proč a k čemu byla ustanovena. Třeba pravidlo o povinné školní docházce. To vzniklo proto, aby stát dal najevo, že má zájem na vzdělávání svých obyvatel. Nebylo to ovšem z čiré lásky k nim, byly za tím i velmi pragmatické důvody – náročnější výrobní postupy počínajícího průmyslového věku vyžadovaly znalější pracovníky. Fakt, že škola je zároveň bude vést v duchu hesla „za císaře pána a jeho rodinu“, byl jistě dalším plus. Netrvalo ale dlouho, než vrchu nabyl předpis vedený filozofií „Rakousko nepotřebuje lidí učených, nýbrž poddaných“.

Jsou dnes i rodiče, kteří dokáží své děti připravit na náročné výrobní postupy doma. Dokonce je dokáží vzdělat tak, aby se staly aktivními občany – aktivními členy společnosti, ve kterém žijí. Navíc se jim snaží vštípit pravidla, kterými se škola buď vůbec nezabývá, nebo jenom velmi okrajově. Pravidla, která jim připadají důležitá. Některá z nich jsou více než

dva tisíce let stará a leží na pevnějších základech, než je rozhodnutí osvícenecké panovnice. Jiná jsou novější, ale svou důležitost již osvědčila. Další jsou velmi nová a svou platnost ještě budou muset prokázat.

Vlastně se jim nedivím, že tvrdohlavě tvrdí, že jen škola dokáže udělat z dítěte člověka. Lidi z dětí přece udělat potřebujeme a dobrá, pevná, užitečná pravidla, na která by byl spoleh a která by lidé byli ochotni sdílet, prostě nejsou. Zůstává už jenom škola, poslední bašta, kde se pravidla fungování učíme. Rodiče totiž musí do práce, aby monarchie či demokracie vzkvétala, také aby vzkvétali oni. Co na tom, že někdy třeba chtějí vzkvétat jinak než v zaměstnání 7/24.

Ve škole se v pravidlech děti rychle vycvičí. Poslouchej, co ti tvůj nadřízený říká a pak to zopakuj. Občas to musíš udělat, ale na to už obvykle nedojde. Vyslechněš si pravidla daná, ale stejně důležité je pochopit ta nepsaná, která jsou ve společenství žitá. Když jdou proti sobě, poslechněš ta nepsaná – je to pro tvé přežití v kolektivu důležitější. Mimochodem, tohle pravidlo ti nikdo neřekne, ale brzy na to přijdeš sám.

Jsou dnes i rodiče, kteří nechtějí v šesti letech vystavit své dítě nepsaným

pravidlům, která si matně pamatují ze svého dětství, a která byla za ty dvě tři desítky let ještě rozšířena o nová: jen s dotykovým mobilem do školy choditi budeš, nic, co nemá na sobě vyšitou značku, nositi nebudeš, a mnohá další.

Vlastně se jim nedivím – těm, co se jim nelíbí domácí vzdělávání. Pěkně se zařadili do hlavního proudu a chtějí, aby v hlavním proudu byli všichni. Je to zcela přirozené. Každý podvědomě chce, aby „oni“ poslouchali stejná pravidla jako „já“. Bohužel jejich pravidla nejsou ta má a Marie Terezie ani Marcel Chládek nejsou tvůrci hlavních pravidel, která bych vybrala pro život svých dětí. Proto tedy, ač se jim nedivím, budu se vždy stavět za právo, aby děti mohly vyrůstat více v souladu se světonázorem svých rodičů než aktuálního ministra školství.

Nemusí mít strach, úplně se mé děti názorům Marcelů Chládků nevyhnou, to prostě nejde. Ale dokud to jde – dokud jsem pro dítě hlavní autoritou já, chci závaží na svou stranu přidávat intenzivněji, než mi to umožňuje povinná školní docházka.

Jaroslava Simonová
předsedkyně legislativní sekce
Asociace pro domácí vzdělávání

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 480 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

„První dojem z faráře? Buď je svatý, nebo je blázen!“ Tato slova zazněla jako komentář k videu o slovenském, těžko přehlédnutelném knězi P. Marianu Kuffovi. Možná ho znáte, protože film *Všechny moje děti* jsme měli (a ještě stále máme) možnost zhlédnout v českých kinech. Pravdou je, že málokterý kněz sbírá bezdomovce na ulici, málokterý by sedm let dobrovolně sdílel dům s vrahy a recidivisty. Je to až neuvěřitelné. Ale určitě to není cesta pro všechny. Každý kněz, kterého jsme ve svém životě potkali, by ale měl být předmětem naší upřímné úcty a především by měl být zahrnut v denních modlitbách. O 4. neděli velikonoční vyvrcholil již tradiční Týden modliteb za duchovní povolání. Kdo se nestihl připojit, může napravovat celoročně! Jan Maria Vianney jednou řekl: „Kdybych měl potkat kněze a anděla, pozdravil bych nejdříve kněze a až pak anděla. Anděl je totiž Božím přítelem, ale kněz zaujímá jeho místo.“

Ředitelka jedné z prvních soukromých základních škol v Praze, Ivana Málková, před pár lety v jednom rozhovoru sdílela zajímavý postřeh: „Na všechno máme normy. Co mají děti umět, jak mají vypadat, co mají jíst nebo která zaměstnání jsou prestižní. A potom neseženete kvalitního elektrikáře. U mě ve škole jsme vždycky hodnotili jen pokrok vůči sobě samému. Tohle jsem uměl před měsícem, teď už umím víc.“ O školství

se teď mluví hodně. Ministr Marcel Chládek (ČSSD) trvá na tom, že on je pán nade vším. Ba i nad výsledky letitého zkoumání úřadů jemu nyní podřízených. Ty totiž doporučují domácí vzdělávání obecně, na prvním stupni rozvíjet a zachovat a na druhém stupni plnohodnotně otevřít. Ministr školství, kterému se plní mediálním zájmem o jeho osobu tak trochu tajný sen, ale bez-

Koláž: mimi

důvodně paragraf toto upravující do novely školského zákona nedal. Co ho k tomu ale opravdu vedlo? Martin Zvěřina v *Lidových novinách* napsal: „Pan Chládek říká, že rodiče nemají dostatečné vzdělání, nedokážou děti socializovat a především mohou děti ovlivňovat ,extrémními světonázory‘. A je to venku! Když mi dítě indoktrinuje komunistická ,učá‘ à la Marta Semelová, je pan ministr šťasten. Když ho chci vychovávat jinak, jsem příznivec extrémních světonázo-

rů? ČSSD nám dluží vysvětlení, chce děti zestátnit? Hodlá je odebírat rodičům a vytvářet sociálně soudržné vzdělávací světonázorové konformní koncentráčky? Asi ne, pan ministr si o sobě jistě myslí, že je demokrat, tak by měl ctít i spoluobčany s jiným než svým náhledem na svět. Ostatně o tom jeho si hodně lidí pomyslí, že je extrémní. Ministr asi chudák neví, jaké požadavky jsou kladeny na rodiče, kteří usilují o domácí vyučování, a neví asi ani o tom, že i pak má žák „svou“ školu, která jej zpovzdálí soustavně kontroluje. **Že by reprezentantovi ,moderní leviče‘ vadila absence absolutní kontroly státu?** Tomu se říká „klepnout hřebík o hlavu“, když ocitují dialog z výborné hry zachycující vzdělávací prostředí od Leo Rostena *Pan Kaplan má třídu rád*.

Zaujmout by mohlo několik tipů k efektivní komunikaci v Církvi, které publikoval Timothy Michael kardinál Dolan, newyorský arcibiskup. Říká, že za prvé „bychom se měli snažit o skutečnou profesionalitu“, za druhé pak je třeba „nebát se říkat pravdu“, za třetí bychom „neměli přejímat mediální stereotypy“, **bezesporně musíme mít „na prvním místě Ježíše, ať děláme cokoli“**, a také „musíme dobře znát publikum, kterému chceme zvěstovat radostnou zprávu evangelia“. Je to jistě trochu zkratka, ale myslím, že z pozice kardinála Dolana dobře podaná.

-zd-

18. 5.	Ne	5. neděle velikonoční Sk 6,1–7, Žl 33, I Petr 2,4–9, Jan 14,1–12	25. 5.	Ne	6. neděle velikonoční (Den modliteb za pronásledované křesťany) Sk 8,5–8.14–17, Žl 66, I Petr 3,15–18, Jan 14,15–21
19. 5.	Po	sv. Petr Celestýn, papež Sk 14,5–18, Žl 115, Jan 14,21–26	26. 5.	Po	Památka sv. Filipa Neriho, kněz Sk 16,11–15, Žl 149, Jan 15,26 – 16,4a
20. 5.	Út	sv. Klement M. Hofbauer, sv. Bernardin Sienský Sk 14,19–28, Žl 145, Jan 14,27–31a	27. 5.	Út	sv. Augustin z Canterbury, biskup Sk 16,22–34, Žl 138, Jan 16,5–11
21. 5.	St	bl. Hyacint Maria Cormier OP, kněz Sk 15,1–6, Žl 122, Jan 15,1–8	28. 5.	St	sv. Emil, mučedník Sk 17,15.22 – 18,1, Žl 148, Jan 16,12–15
22. 5.	Čt	sv. Rita z Cascie, řeholnice Sk 15,7–21, Žl 96, Jan 15,9–11	29. 5.	Čt	Slavnost Nanebevstoupení Páně (Doporučený svátek) Sk 1,1–11, Žl 47, Ef 1,17–23, Mt 28,16–20
23. 5.	Pá	sv. Jan Křtitel de Rossi, kněz Sk 15,22–31, Žl 57, Jan 15,12–17	30. 5.	Pá	Památka sv. Zdislavy Sk 18,9–18, Žl 47, Jan 16,20–23a
24. 5.	So	sv. Vincent Lerinský, opat Sk 16,1–10, Žl 100, Jan 15,18–21	31. 5.	So	Svátek Navštívení Panny Marie Sof 3,14–18 (Řím 12,9–16b), Iz 12, Lk 1,39–56

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.